

Tre svartsjuka flickor... : Bearb.
efter den år 1911 i första och 1913
i an...

Haglöf, Karl,

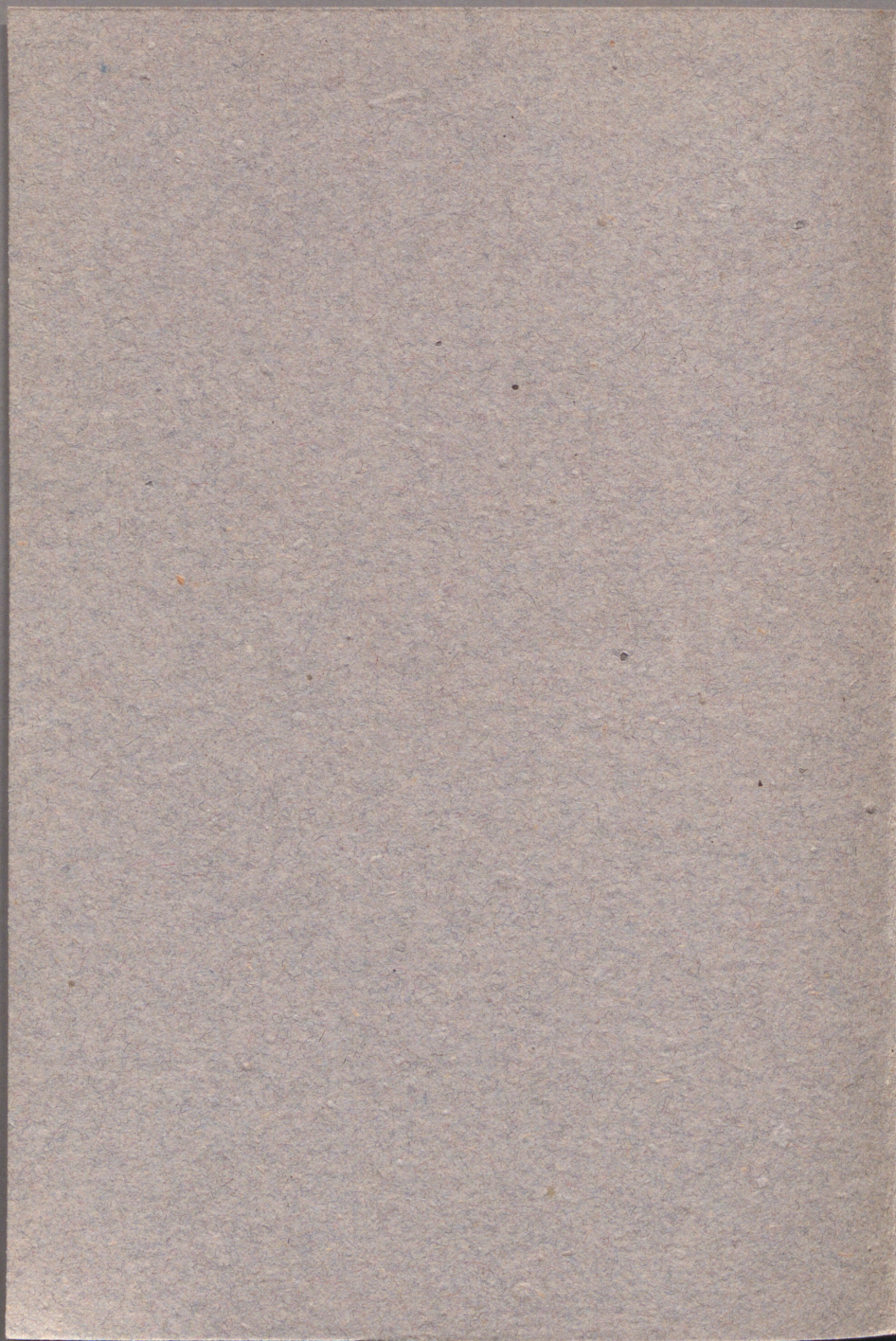
81 F a Br.

FIAGWÖF

TRE SVARTSILKA FLICKOR

1924

TRE SVARTSJUKA FLICKOR

KÄRLEKSDRAMA

I TRE ÄVDELNINGAR

FÖR EN HERRE OCH TRE DAMER

BEARBETNING EFTER DEN ÅR 1911 I FÖRSTA OCH
1913 I ANDRA UPPLAGAN. UTGIVNA BOKEN:

SVARTSJUKA FLICKOR

FÖRFATTAD OCH UTGIVEN AV:

K. S. HAGLOF, BORLÄNGE

BORLÄNGE 1924, TUNA-TRYCKERIET

FÖRSTA AVDELNINGEN.

Personerna:

KALLE. ANNA. STINA. GRETA.

(Kalle och Anna träffas på vägen.)

KALLE: God dag, Anna.

ANNA: God dag på dig. Å så roligt att jag träffade dig.

KALLE: Hur så? Är det någonting extra?

ANNA: Jo, ser du. Jag träffade moster Zakrisson i går och hon, den slammertackan, hade en så invecklad historia om dig och Stina och gu' vet om det inte var flera flickor med också. Du skulle vara så rysligt kär i Stina och det var nog så gott som visst mellan er, sa' hon.

KALLE: Nej, hör du Anna, nu gör du mig nyfiken.

ANNA: Och så hörde jag oförvars på, då ett par gossar, det var detsamma vad dom hette, taltes vid, och dom nämde någonting om att du skulle ha slagit för en flicka nå'nstan.

KALLE: Så mycket kan jag tala om för dig, att det första var alldeles osanning, men det sista var kanske sanning, och det var för dig jag slog.

ANNA: Du är förstas alltid ohjälplig att reda ut, men nog tänkte jag också, att det var osanning. Folk vill då så gärna prata om folk, och tocket där vänder dom sta så rysligt. Har du inte sällskapat med Stina en gång?

KALLE: Jag vet ingenting värre än den där Stina. Skulle jag vilja ge tre ruttna lingon för den harpan. Nej, visst inte! Jag vore då mycket hållre utan flickor.

ANNA: Det var då roligt att jag fick veta hur det var. Jag förstod att det var något påhitt att

oroa mig med, men nog förstår du att det känns olustigt att höra någonting dylikt. Nå, då följer du med mig hemåt ett slag nu, då.

KALLE: Vet du, jag skulle så gärna göra det, men nu skall jag på posten med ett brev och sedan tittar jag in. (Låtsar gå.)

ANNA: Nu gör du mig nyfiken. Vem skall få det brevet?

KALLE: Jo, jag fick ett Amerikabrev i förgår, och nu har jag skrivit svar.

ANNA: Var det från Svanholm, som for i vårast.

KALLE: Ja.

ANNA: Vad skrev han om. Hälsade han till mig något?

KALLE: Ja naturligtvis. (Småskrattande.)

ANNA: Nu får du allt ta fram brevet, så jag får se om du talar sanning.

KALLE: Du måste väl inte vara vantrogen på mig håller. (Gör en försmädlig min åt publiken.)

ANNA: Varför får jag inte se brevet, då det blott är till Granholm?

KALLE: Du är för het på gröten, lilla söta Anna. Du får inte se det för att du är så kitslig. Något straff skall du väl ha. Seså, gör dej inte dum nu inte? (Anna gör min av att taga brevet från honom.)

Ridån faller.

ANDRA AVDELNINGEN.

(Kalle och Stina stå och samtala på vägen. Kalle håller armen om livet på Stina).

STINA: Hur skall det bli, Kalle, ska vi verkligen gifta oss till Jul?

KALLE: Ja, jag vet rakt inte jag heller. Kanske att vi skrapar ihop litet mer penningar först, så att du kan köpa en ko och jag kan skaffa en häst. Det vore nog bra att ha litet att börja med, då vi äro fattiga både du och jag.

STINA: Det tycker jag också. Men de här karlarna äro så omskiftliga av sig så det är ovisst var jag har dig till dess. Ger du mej näven på att du står fast vid vad du har sagt?

KALLE: Ja, du får båda tassarna på eviga blicken, om du vill. Skulle inte jag vara trogen?

STINA: Tack, Kalle. Då skall jag inte vara osäker längre. Jag har så rysligt bråttom i dag, så jag får lov att gå. Adjö med dig. (Stina går.)

KALLE (ensam, sneglar efter Stina och säger för sig själv): Det var väl att jag slapp henne så lätt; hon börjar bli nästan närgången av sig. Tror hon att jag tänker på att gifta mig. Nej vars, och i så fall har jag väl bättre flickor än Stina. Men nog är det för löjligt att båda två kan tycka om mig. Flickorna äro allt bra lättarrade ändå. Hur skall jag bete mig. Jag tror jag ger båda på båten och tar en helt och hållet oskyld människa.

(Greta kommer gnolande på en sång och ser icke Kalle förr än hon är intill honom.)

KALLE: Jag tror du är livad i dag, Greta, eller är du sorgsen? Jag hörde ej vad du sjöng.

GRETA: Jag är alltid livad, förstår du.

KALLE: Ja, du har väl fått fästman, förstår jag, efter du är så livad.

GRETA: Fästman! Nej du, jag har inte förtroende för några karlar, så därvidlag är det jag som kan vara glad, men den som har f ä s t m a n tror jag inte kan ha en glad dag.

KALLE: Nu är du allt för fräck, Greta. Det där skall du allt få sota för. Jag hade just lust att slå dig över mun med — — —

GRETA: Åja, inte tror jag att du skulle vara den säkraste om det skulle komma i fråga.

KALLE: Jo, det vill jag lova. Hör du, Greta, jag har verkligen tänkt på om inte du och jag skulle kunna bli ett extra par.

GRETA: Du är allt en riktig spjuver. Hör du Kalle, har inte du fästmö förut, du?

KALLE: Jag? Nej, visst inte. Jag är alltför enfaldig, så mig bryr sig ingen om. Om inte du annars skulle vilja vara så vänlig och säga något gott ord någon gång. Hör du Greta, kan inte du och jag slå oss i lag? Tänk vad det skulle vara roligt att ha en fästmö!

GRETA: Du är lik alla andra gossar, bara att spela komedi och narra flickor. Nej du, Kalle! Du skulle vara alldeles trofast, om du skulle ha mig till fästmö.

KALLE: Det är just min svaga sida, så om du vill ha en pålitlig fästman, så vet jag ingen pålitligare. Har du lust att slå till så. — (Lyfter näven.)

GRETA: Hur mycket får jag, om du narrar mig? Jag får väl ha förlovningsringen kvar i alla fall (skrattande) och så får du ge mig en snygg klocka i pant och se'n må det vara hänt.

KALLE: Du va' mej en riktig tiggerska, men om det inte går för bättre, så . . .

GRETA: Och så skall du riktigt lova mig att du inte går och håller dig väl med varken den ena eller den andra. Hör du det!

KALLE: Får jag inte säga ett ord åt någon annan flicka heller?

GRETA: Jo, det får du, men nog vill jag att du skall vara en snäll gosse och hålla dig till mig allenast.

KALLE: I så fall kan du allt vara lugn som en kogubbe, var viss på det.

GRETA: Jag tror du är en ängel. Du ursäktar väl att jag är litet elak, men jag skall lova att bli bättre med tiden. (Fundersamt.) Men inte tänkte jag att låta fånga mig så lätt. Jag var väl dum nu, förstår jag. Kom ihåg att jag vill ha klockan först, innan vi säga det är uppgjort.

KALLE: Ja, det förstås. Nu få vi väl försegla brevet med en — — (söker omfamna Greta.)

Ridån faller.

TREDJE AVDELNINGEN.

Anna och Stina sitta och prata bakom några buskar.

ANNA: Usch, den otäckingen Kalle Pettersson. Nu har jag fått veta så mycket, så nu skulle det vara roligt att träffa honom.

STINA: Vad säger du, har du också haft något maskopi med honom?

ANNA: Du också, säger du, det låter som du skulle också ha en gås oplockad med honom. Har han pratat dumheter med dig också kantänka?

STINA: Om han har — — — Ja, gunås, det har han visst, det. Vi skulle bevars gifta oss, om han hade varit karl vid sitt ord.

ANNA: Nu börjar jag bli nyfiken. Tänk de usla karlarne, vad dom kan . . .

STINA: Ja, vem kunde ha trott nå'nting så simpelt om honom. Han ser minsann ut att vara heligheten själv, när man talar vid honom. Nu säges det att han söker ställa in sig hos Greta Carlsson. Dom har haft sällskap flere kvällar å rad och bruka ibland göra en krokväg förbi här. Tänk, om dom skulle komma förbi här medan vi vore här. Skulle vi då inte låta honom få rätt för sin falskhet?

ANNA: Jo, då tycker jag att vi skulle ta' hämd på båda två. Det är alltför eländigt att råka ut för sådana där karlkanaljer. Tvi vale så'na skurkar! Fast nog är han lika slät, när vi träffar honom i alla fall. Man kan bli etter rasande för mindre. Det är alldeles för galet. Stackars Greta, som råkat i klorna på honom!

STINA: Vad ser jag! Det kommer någon därberta. Det är likt Kalle. Kan du se litet bättre?

ANNA: Det är bestämt Kalle och Greta. Vad ska' vi ta' oss till?

STINA: Vi gömma oss bra och höra efter vad den uslingen har att säga.

ANNA: Det var ett gott förslag. (Båda gömma sig vid ett par buskar.)

(Kalle och Greta komma gående. Kalle överlämnar en klocka till Greta som tackar och sätter den på sig.)

KALLE: Du blev en riktig herrskapsfröken, när du fick klocka. Men så är det en bra klocka också.

GRETA: Ja nu ser jag att du menade allvar med din kärlek. Innerligt tack, älskade Kalle, för den stora presenten!

KALLE: Håll till godo, lilla sockergrisen! Om du nu vill, så växla vi ringar till mickelsmäska, och sedan kunna vi visa oss utan blygsel. Är du med på det?

GRETA: Jo, kära du, visst vore det roligt att veta, att man har en pålitlig fästman, och då har man ju sällskap då man skall gå någonstans. Hör du, skola vi inte vända om igen. Jag känner mig så underlig till mods.

(Först Greta och sedan Kalle bli varse de två flickorna vid busken. Båda flickorna rusa upp och närma sig de älskande).

STINA: Äntligen ha vi dig fast, din usling. Står du inte här som ett vidunder med dina tre fästmör?

ANNA: Och du, Greta, är du lika lättlockad som vi, Stina och jag?

GRETA: Vad vill det här säga?

KALLE: Jag tror ni blivit från förståndet.

STINA: Man kan nästan mista förståndet för mindre. Kunde du tåla, om din fästman komme så där med en annan flicka?

GRETA: Du är tokig; vad har du med oss att göra.

ANNA och STINA (på en gång): Är inte du tokig, du? Va'sa?

STINA: Men nu hoppas jag, att du Kalle skall slippa ge bort några fler klockor. Har du inte oss båda två, både Anna och mig, till fästmöar när du vänder ryggen åt Greta, och nu ha vi med egna ögon sett hur du har givit Greta en klocka. Du är just en snygg gosse!

ANNA (i största hetta): Tror du verkligen att vi ta' sådant till godo? Ha vi inte med egna ögon sett hur du sätter in dig med Greta också? Det är så man kan bli stendöd på fläcken!

(Båda rusa på Kalle och utösa vredesord och slängar om varandra. Greta ser rådlös ut.)

ANNA: Tillstår du, Kalle, att du har lovat att gifta dig med mig?

KALLE: Ja, men jag har ändrat mig.

STINA: Här har du allt råkat ut för dem, som skola hålla ut, och du, Greta, hör du inte vad karl han är?

GRETA: Ja, nu hör jag. Då skall du allt få dina fiskar varma här också!

(Greta hjälper till att klå upp Kalle, som ropar högljutt och ber om förbarmande.)

Ridån faller.

